

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΙ ΕΠΙΖΩΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΘΟΠΟΙΟΙ

[Κατὰ παλαιὰς ἀνεκδότους εἰκόνας.]

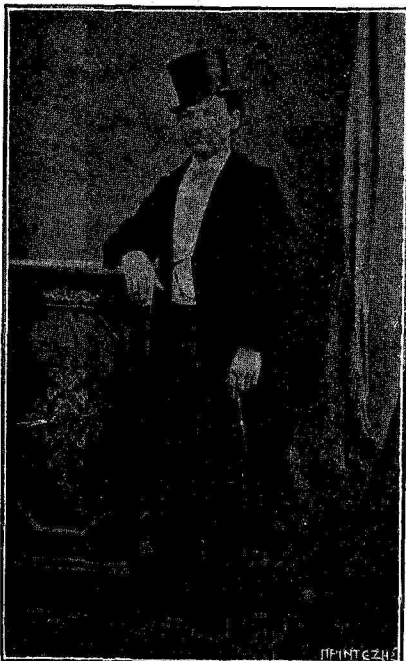
ΣΟΦΙΑ καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΑΒΟΥΓΑΡΗΣ

Ἡ μὲν ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τῷ 1860, ὁ δὲ τῷ 1854.

ΔΗΜ. ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

Ἀνῆλθε τὴν σκηνὴν τῷ 1862.

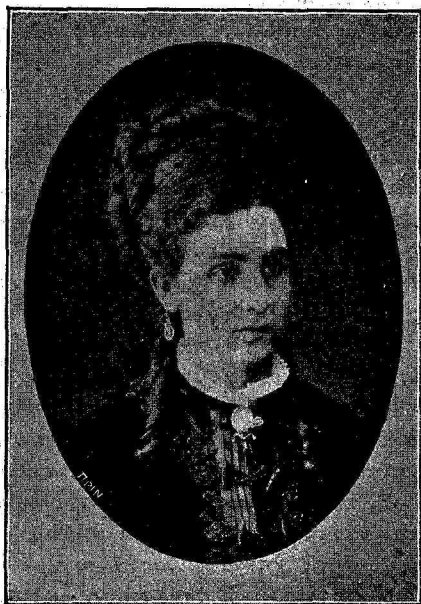
ΠΕΤΡΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Ἀνῆλθε τὴν σκηνὴν τῷ 1866.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΙΝΤΖΟΣ

Ἀνῆλθε τὴν σκηνὴν τῷ 1866.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ ΣΟΥΤΣΑ

'Ανῆλθε τὴν σκηνὴν τῷ 1857

('Ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Ι. Λάσκαρη).

ΠΙΠΙΝΑ ΒΟΝΑΣΕΡΑ

'Ανῆλθε τὴν σκηνὴν τῷ 1862

ΦΕΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΗΛΙΟΣ καθόλου δὲν ἐφάνη. Τὸ φαῖν φῶς, ποῦ χύνεται μελαγχολικά μέσα 'ς τὸ στενὸ καὶ μακρὸ δωμάτιο, δὲν φθάνει ἕως τὸ βάθος, καὶ τὸ ἀφίνει σχεδὸν σκοτεινόν.

Μόνον ἀγάλματα, ποῦ εἰς τὰ μέτωπά των ἐπάνω πλανᾶται σὰν ζωογόνος ψυχῇ, ἡ ὥρεια ιδέα, καὶ φυτὰ ὑπάρχουν μέσα εἰς αὐτὸν τὸν μικρὸν νικόν· μερικά ἀρχαῖα ἀγγεῖα διὰ νὰ δέχωνται ἄνθη καὶ λυχνίαι, ποῦ τὴν νύκτα χύνουν γλυκὺ καὶ μυστηριώδες φῶς· τίποτε ἄλλο. 'Εδῶ κισσοί, ποῦ περιβάλλουν τὰς βάσεις, ἀναρριχῶνται εἰς τοὺς τοίχους· ἐκεῖ ἄλλοι ἀπό ὑψηλὰ κρεμασμένα δοχεῖα, χόρατα ὑπὸ τὰ φυλλώματα, ρέουν πρὸς τὰ κάτω καὶ ἡ γυμνότης των στολίζεται.

"Οταν ὁ ἥλιος εἰσβάλλῃ ἐκεῖ μέσα, σκιαὶ καὶ φῶτα παίζουσιν τὰ πλέον ἀπρόοπτα καὶ τρελλὰ παιγνίδια. Οἱ θεοὶ ἀγάλλονται, ζοῦν... Τὴν νύκτα, ὅταν αἱ λυχνίαι ἀνάπτωνται, εἶναι θεῖα φαντασμαγορία. Οἱ κισσοὶ πληθύνονται, δακρύ-

νουν... Οἱ τοῖχοι ἀπομακρύνονται· οἱ θεοὶ ἀλλάζουν ἐκφράσεις καὶ στάσεις σχεδόν... Κινούνται· ἱλαρύνονται, σκυθρωπάζουν, μειδισῶν, σοβαρεύονται, εὐσπλαγχνίζονται, εἰσακούουν, εἰρωνεύονται, πρηγοροῦν. Καὶ ὅσον αἱ λυχνίαι τοποθετοῦνται εἰς ἄλλας θέσεις, τόσον αἱ ἐκφράσεις των ποικίλλουν. Τώρα εἶναι χωρὶς καμμίαν ἐκφρασιν· ἄψυχοι, γύψινοι. Μὲ τὸ θαμβό φῶς ἦλθε καὶ ἡ θλίψις καὶ ἀπλωσε ἐπάνω των τὸν φαῖν τῆς πέπλου.

Σιγὴ καὶ ἡρεμία χύνεται ἐκεῖ μέσα, μαζὺ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν τελευταίων γιγασμιῶν, ποῦ μαραινόνται εἰς τὰ πόδια τῆς Ἀφροδίτης.

Ἐξαφνὴ ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μία νέα ἔρχεται. Μειδιῶσα, τὸ πρῶτο βλέμμα ρίπτει εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Τὸ μειδίαμα ὅμως παγώνει 'ς τὰ χεῖλη τῆς. Ὁ Φοῖβος ἀλαμπής ὥστε καὶ τὴν βλέπει.

Κυττάζει τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐναλλάξ. Παγωμένοι ὅλοι· κανεὶς δὲν τῆς λέγει τίποτε. Μόνον ὁ Ζεὺς ἐκεῖ 'ς τὴν σιγὴ φαίνεται ἐκτάκτως συνοφρυωμένος καὶ ἀγριωπός.

Ἀόριστη μελαγχολία, σχεδὸν φόβος τὴν κατελαμβάνει. Νομίζει ὅτι ἐνεκρώθησαν, τὴν ἐγκτελεῖψαν αὐτοὶ οἱ μόνοι φίλοι, οἱ μόνοι σύντροφοι τῆς ψυχῆς τῆς...